

vodu, když se nepřihlíží k odkladu exekuce, by straně žalující ukládáno bylo, aby na soudě složila alespoň 65.000 Kč, buď v hotovosti neb v tuzemských cenných papírech sirotčí jistoty požívajících.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud vystihl zcela správně skutkový i právní stav věci a také případně odůvodnil své rozhodnutí, pročez stačí poukázati rekurenta s jeho vývody na důvody napadeného usnesení, jež dovolací soud sdílí. K vývodům dovolacího rekursu se krátce podotýká toto: Rekursní soud odůvodnil své rozhodnutí sice stručně, avšak výstižně a jasně a výtka nedostatku důvodů jest neoprávněna. Dovození oprávnění žalovaného na složení jistoty v opozičním sporu z toho, že byla exekuce, která jest předmětem sporu, odložena, nelze. Odklad exekuce jest zvlášť pro sebe a tu byla otázka složení jistoty, pokud se týče záměny dané jistoty za jinou vyřešena zvlášť. Co se týče jistoty ve sporu, jak správně uvedl rekursní soud, není zákonného ustanovení, které by ukládalo žalobci v opozičním sporu složit jistotu neb opravňovalo žalovaného jistotu požadovati. Proto žalovaný nemá ani práva požadovati na místě složené jistoty jistotu jinou.

Čís. 6600.

Pokud nelze v tom, že řidič automobilu vyhnul se na nesprávnou stranu automobilu protijedoucímu na nesprávné straně silnice, spatřovati spoluzavinění srážky automobilů.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, Rv I 798/26.)

Automobil žalobce Jana M-a srazil se s automobilem prvžalovaného (firmy Julius F.) na státní silnici, při čemž byl poškozen. Žalobní nárok na náhradu škody proti majiteli automobilu, osobě ho řídící, jakož i spolujedoucímu řidiči uznal procesní soud své stolice důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalovaného potud, že uznal žalobní nárok důvodem po právu pouze třemi čtvrtinami. N e j v y š š í s o u d obnovil k dovolání žalobce rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Ve sporu jde o nárok vlastníka automobilu na náhradu škody ze srážky jeho automobilu s automobilem prvžalované firmy, jejíž automobil tehdy řídil její cestující Artur S. pod dozorem zkoušeného řidiče Štěpána H-a, a proto jest posuzovati věc podle ustanovení obecného práva občanského, hledíc ovšem ku předpisům šu 8 zákona automobil. (§ 3 odst. (1) až (3) zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. z.). Vina strany žalované — přesněji řečeno vina Artura S-a a Štěpána H-a — není v řízení dovolacím napadána a jde tedy jen o to, přičítá-li soud odvolací právem spoluvinu na srážce šoferu dovolatelovu Ladislavu

B-ovi. Strana žalovaná namítala ve sporu zavinění tohoto šoféra z té příčiny, že jel nepřiměřenou rychlostí a že se nesprávně, t. j. proti platným předpisům vyhnul na stranu pravou. Podle skutkových zjištění prvního soudu, jež i soud odvolací převzal za základ svého rozhodnutí, jelo auto strany žalované proti autu strany žalující po nesprávně, totiž po pravé straně státní silnice a jelo v rozhodné době s kopce větší rychlostí než auto strany žalující, které jelo do vrchu a rychlost zmírňovalo, když jeho řidič B. pozoroval, že auto strany žalované se nevyhýbá, takže B-ovi nezbývalo, než zabočiti na pravo, by se vyhnul srážce a teprve v posledním okamžiku auto strany žalované strženo bylo svým řidičem Arturem S-em, vlastně vedle něho sedícím šoférem Štěpánem H-em na tutéž stranu (na levou stranu tohoto auta), když již bylo pozdě. Státní silnice, po které auta proti sobě jela, má šířku 14 m a mělo tudíž auto strany žalované dosti času a místa zabočiti ve správný směr, předepsaný pro vyhnutí se vozidel. Jak z předchozích skutkových zjištění zřejmo, byla srážka automobilů zaviněna v první řadě tím, že Artur S., který se tehdy teprve učil auto řídit a zkoušky pro řízení automobilu neměl, jel proti předpisu po pravé straně silnice, a že Štěpán H., jenž jako zkušený řidič vedle S-a seděl, to trpěl, dále pak tím, že náhle a neočekávaně změnili tito svůj nesprávný směr jízdy, když už bylo pozdě, totiž teprve v tom okamžiku, kdy Ladislav B. ve snaze, by předešel hrozící srážce, vyhýbal už sám na stranu pravou. Za situace vytvořené neodbornou jízdou Artura S-a předpokládal B. důvodně, že se mu auto strany žalované nevyhne, a již pud sebeochrany nutil ho k tomu, by se vyhnul sám, a to s přiměřenou rychlostí, neboť jinak hrozilo nebezpečí srážky zrovna na straně levé, po které B. správně jel. Tím, že se vyhnul na pravo, neporušil předpisu silničního řádu, podle něhož veškeré povozy se mají vyhýbat v levo, neboť i silniční řád dovoluje výjimku z tohoto pravidla, je-li toho ze zvláštních důvodů třeba (§ 2 vyhlášky místodržitelství pro Čechy ze dne 21. června 1886, čís. 54 z. zák.). Takový zvláštní důvod tu byl, neboť B. na levo, kde byl silniční příkop, vyhnouti se nemohl. Byl-li dobře uvážený a tehdejší situaci odpovídající pokus B-ův srážce zabránit zmařen tím, že šofér H., když už bylo pozdě, strhl auto na levou stranu, nelze to přičítati k vině B-ovi, neboť to byl pouhý důsledek nesprávné jízdy S-ovy a viny H-ovy, záležející v tom, že H. přenechav řízení auta osobě v tom nezkušené a k tomu neoprávněné, nepostaral se včas o to, aby S. opustil nesprávný směr jízdy a zabočil v levo. Času měl k tomu dosti, neboť, jak ze svědectví Ladislava B-a zřejmo, mohl naproti jedoucí auto strany žalující uzříti už na vzdálenost asi 300 kroků. Pro úsudek soudu odvolacího, že B. mohl počítati s tím, že se auto žalované firmy v nepatrné vzdálenosti před ním vyhne na levou stranu své jízdy, není ve skutečnostech ve sporu zjištěných opory. Vždyť Artur S. se vůbec nechystal autu strany žalující se vyhnouti a bylo auto strany žalované strženo na levo šoférem H-em, ovšem už pozdě. Oproti dalšímu úsudku soudu odvolacího, že B. měl svůj pohyb na pravo provést rychlostí tak značně zmírněnou a tak opatrně, by mohl ihned zastavit, kdyby naproti jedoucí auto v touž stranu zabočilo, poukazuje dovolací soud na to, že

B. jel správně po levé straně a setrval v tomto směru jízdy tak dlouho, pokud mohl očekávati, že druhé auto zabočí podle předpisu na druhou stranu silnice. Pokus vyhnouti se na stranu pravou učinil teprve v posledním okamžiku, když musel důvodně předpokládati, že protijedoucí auto není řízeno odborníkem. Tu pak musil jednat s přiměřenou rychlostí, poněvadž jinak byl v nebezpečí, že se toto auto právě na straně levé, po které B. dosud jel, s jeho autem srazí. Že B. jel rychlostí nepřiměřenou, nebylo ve sporu dokázáno, a že se v osudném okamžiku vyhnul na pravo, nelze mu přičítati k vině, protože k tomu byl donucen nesprávnou jízdou Artura S-a přímo proti němu jedoucího, takže se na levo vyhnouti nemohl. Že by konečně byl pochybil jinak, nebylo stranou žalovanou ani namítáno. Dovolací soud souhlasí tudíž s úsudkem prvního soudu, že vinu na srážce automobilu a na škodě z ní vzešlé jest přičítati výhradně straně žalované. Pro dělení škody ve smyslu §u 1304 obč. zák. není tu místa a proto bylo rozsudek soudu odvolacího změnit, jak se stalo.

Čís. 6601.

Ten z automobilů, jenž jel po nesprávné straně silnice a nevyhýbal se automobilu, jedoucímu po správné straně silnice, takže tento automobil byl nucen vyhnouti se na nesprávnou stranu, zavinil sám srážku automobilů, k níž došlo tím, že se sám v poslední chvíli vyhnul na správnou stranu.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1926, Rv I 799/26.)

Jde tu o touž srážku automobilů, jako v předchozím rozhodnutí. V tomto sporu domáhal se vlastník automobilu (firma Julius F.), jenž jel původně po nesprávné straně silnice, náhrady škody na vlastníku (Janu M-ovi) a řidiči (Ladislavu B-ovi) protijedoucího automobilu. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud uznal žalobní nárok po právu jednou čtvrtinou. Nejvyšší soud k dovolání žalovaných obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolatelé napadají rozsudek soudu odvolacího, pokud jím bylo uznáno právem, že nárok žalobcův jest důvodem po právu jednou čtvrtinou, dále pokud výrok o útratách sporu první stolice vyhrazen byl konečnému rozhodnutí a pokud dovolatelé byli odsouzeni k náhradě jedné čtvrtiny útrat řízení odvolacího. Jako dovolací důvod uplatňují nesprávné právní posouzení věci a činí tak právem. Ve sporu jde o nárok vlastníka automobilu na náhradu škody ze srážky jeho automobilu s automobilem prvního žalovaného, jehož automobil tehdy řídil druhý žalovaný jako jeho šofér, a proto jest posuzovati věc podle ustanovení obecného práva občanského, hledíc také ku předpisu §u 8 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. (§ 3 odst. první až třetí tohoto zákona). Vina strany